

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 008972 22 Кж
Бања Лука, 12.03.2025. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија: Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Светлане Марић и Весне Антонић као чланица вијећа, уз судјеловање записничарке Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптуженог П. Р. због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Огњена С. Авлијаша из Бијељине изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 008972 22 К од 14.11.2022. године, у сједници вијећа одржаној 12.03.2025. године је донио

РЈЕШЕЊЕ

Уважава се жалба браниоца оптуженог П. Р., укида пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 008972 22 К од 14.11.2022. године и предмет враћа том суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 008972 22 К од 14.11.2022. године, оптужени П. Р. је оглашен кривим због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64/17, са измјенама, надаље у тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен, на основу истог законског прописа и примјеном одредби члана 42, 46, 52, 53. став 3. и 54. став 1. тачка 5. КЗ РС, на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Истом пресудом је оптужени обавезан, на основу члана 96. став 2. тачка е) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, са измјенама, надаље у тексту: ЗКП РС), да плати трошкове поступка на име паушала у износу од 150 КМ у року од 30 дана по правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде су благовремено жалбе изјавили окружни јавни тужилац Ранко Керовић из Бијељине и бранилац оптуженог, адвокат Огњен С. Авлијаш из Бијељине. Окружни јавни тужилац је жалбу изјавио због одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању, а бранилац је жалбу изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке з) и к) ЗКП РС, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног законика, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет

врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи тако да се оптужени ослободи од оптужбе.

У одговору на жалбу, окружни јавни тужилац побија наводе жалбе браниоца и предлаже да се одбије као неоснована.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. ЗКП РС, имајући у виду све наводе жалби, одговора на жалбу и стање предметних списа, па је одлучио као у изреци овог рјешења из разлога који слиједе.

Основано се у жалби браниоца наводи да се у опису дјела, за које је оптужени оглашен кривим изреком побијане пресуде, конкретно не наводи кад, гдје, коме и коју опојну дрогу је оптужени „давао на уживање”. То не произлази из чињеничног описа у којем се наводи да је оптужени „У временском периоду од 01.01.2019. године до 20.04.2021. године на подручју Града Бијељине, свјестан посљедице дјела и желећи његово извршење и да је давање опојне дроге другима на уживање забрањено и знајући да се ради о опојној дроги, на разним локацијама давао на уживање опојну дрогу Марихуану... и опојну дрогу Кокаин... и то по једанпут лицима: Д. Р. (1), М. М., Д. Р. (2) и Л. М., сви из Б.“. Изостало је прецизније описивање радњи којима је оптужени омогућио сваком од наведених лица да ужива неку од наведених опојних дрога, па осим што је нејасан начин на који је то чинио, нејасно је остало и на којем мјесту и кад је неком од наведених лица дао опојну дрогу, па и да ли је то била опојна дрога марихуана или кокаин. С тим у вези је збуњујуће и то што се вријеме извршења кривичног дјела одређује кроз врло дуг временски период (преко двије године), са врло прецизно одређеним почетком и крајем, па се може претпоставити да је 01.01.2019. године и 20.04.2021. године оптужени предузео двије од укупно четири радње давања опојне дроге на уживање, али и даље није јасно коме од четворо наведених лица је дао опојну дрогу, као ни гдје и коју опојну дрогу. Само се може претпоставити да је то било на некој од више различитих локација на подручју Града Бијељине што је врло широко подручје (које сад обухвата цијело раније општинско подручје Бијељине) за одређивање мјеста извршења предметног кривичног дјела, јер је управо мјесто извршења уско везано за предметну инкриминацију из члана 208. КЗ РС (тако да давање на располагање просторија ради уживања опојне дроге представља једну од радњи њеног извршења) и има већу важност од мјеста извршења неких других кривичних дјела. Стога се жалбом основано указује да наведени недостаци чињеничног описа дјела, чине изреку побијане пресуде нејасном и недовољно разумљивом, тако да се не може испитати ни да ли је противрјечна или конзистентна са разлозима датим у њеном образложењу у погледу чињеница одлучних за постојање предметног кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Поред тога, основано се жалбом указује на недостатак потпуних и јасних разлога за оцјену првостепеног суда да су вјеродостојни искази свједока Д. Р. (1), М. М., Д. Р. (2) и Л. М., дати у току истраге, за разлику од оних које су дали на главном претресу (кад су у претежном дијелу негирали да им је оптужени давао опојну дрогу да је заједно с њим уживају и исказивали невјерицу да се радило о марихуани или кокаину), код чињенице да на главном претресу ничим нису провјерени њихови искази из истраге, нити са сигурношћу утврђено да оно, што су по њиховим исказима из истраге конзумирали заједно са оптуженим, управо била нека од наведених опојних дрога. Жалилац с тим у вези анализира исказе свједока и тврди да се ни из њихових исказа из истраге не може са

сигурношћу утврдити да су заједно са оптуженим конзумирали опојне дроге (свједок Д. Р. (1) кокаин, а остали марихуану). При том жалилац неосновано сматра да се искази свједока из истраге нису могли прихватити као законити докази и да је с тим у вези учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, само зато што оптужени и његов бранилац нису били обавијештени о њиховом испитивању и истом нису присуствовали.

Основано се међутим жалбом указује да је у случајевима као што је конкретни, кад свједоци на главном претресу мијењају исказе, а суд цијени вјеродостојним њихове исказе из истраге и само на тим изјавама заснива осуђујућу пресуду, без провјере вјеродостојности њихових исказа провођењем неких других доказа, то може довести у питање поштовање права на правично суђење из члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и с њим повезаног права оптуженог на одбрану, уколико за такву оцјену доказа изостане јасно и потпуно образложење.

С тим у вези се жалбом основано указује на обавезу суда да критички цијени исказе свједока из истраге, кад су они противрјечни исказима које су дали на главном претресу (на што упућује и одредба члана 288. став 1. ЗКП РС, по којој је на главном претресу дозвољено коришћење исказа датих у истрази приликом испитивања свједока на главном претресу, кад свједок може побити свој претходни исказ и објаснити зашто на главном претресу даје другачији исказ), као и на обавезу суда да сходно члану 304. став 7. ЗКП РС, изнесе потпуне и јасне разлоге о вјеродостојности противрјечних доказа, што је у образложењу побијане пресуде изостало.

Због свега наведеног овај суд сматра основаним приговоре жалбе да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, због које повреде је пресуду нужно укинути и предмет врати на поновно суђење, при чему не постоје процесни услови за одлучивање о осталим приговорима жалбе браниоца, као ни о жалби тужиоца, којом се оспорава одлука о казни.

Поновни поступак првостепени суд ће провести у складу са одредбама члана 331. ЗКП РС, отклањајући битне повреде на које указано овим рјешењем, те ће уз правилну оцјену свих доказа изведених, како на претходном главном претресу, тако и нових доказа, за чијим извођењем се укаже потреба, сходно члану 295. став 2. ЗКП РС, бити у прилици да утврдити да ли је изведеним доказима несумњиво доказано да је оптужени учинио дјело за које је оптужен, па зависно од одговора на то питање и донесе одговарајућу пресуду, коју ће писмено израдити у складу са одредбама члана 304. ЗКП РС.

Записничарка
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић